

320.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 8 maja 1922 r.

w przedmiocie opłat stemplowych od pełnomocnictw.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należnościach) (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315) zarządza się:

I.

Moc obowiązującą przepisów następujących:

- 1) pozycji 111 austriackiej taryfy należnościowej z dn. 9 lutego 1850 r. (austr. Dz. u. p. № 50) w brzmieniu, ustalonym w punkcie 9 artykułu 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315);
 - 2) § 34 ustępu c) austriackiej ustawy należnościowej z dnia 9 lutego 1850 r. (austr. Dz. u. p. № 50);
 - 3) § 380 austriackiej procedury karnej (w brzmieniu, ustalonym w § 51 austr. ces. rozporządzenia z dn. 15 września 1915 r. (austr. Dz. u. p. № 279), o ile dotyczy opłat stemplowych od pełnomocnictw;
 - 4) § 45 austr. ces. rozporządzenia z dn. 15 września 1915 r. (austr. Dz. u. p. № 279);
 - 5) ustępu 6 pozycji 73 pruskiej taryfy stemplowej — rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej.
- Uchyła się wszystkie inne przepisy, dotyczące wysokości opłaty stemplowej od pełnomocnictw lub uwolnienia od tej opłaty — z wyjątkiem punktu 9 artykułu 16 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r. (Dz. P. P. P. № 65, poz. 394).

II.

Ustala się następujący tekst jednolity postanowień w przedmiocie i wysokości opłaty stemplowej od pełnomocnictw — obowiązujący na całym obszarze Rzeczypospolitej:

§ 1.

(Poz. 111 austr. taryfy należnościowej; punkt 9 artykułu 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. № 38, poz. 315).

Dokument, stwierdzający pełnomocnictwo, podlega opłacie w wysokości 100 marek za każdy arkusz.

Jeśli dokument taki zawiera zarazem umowę o wynagrodzenie, to podlega opłacie stemplowej, przewidzianej dla umów o najem usług.

§ 2.

(§ 45 austr. ces. rozp. z dnia 15 września 1915 r. austr. Dz. u. p. № 279).

Opłacie w myśl ustępu pierwszego § 1 podlegają również pełnomocnictwa, upoważniające do działania w imieniu oskarżyciela lub obwinionego w postępowaniu sądowo-karnem, o ile chodzi o sprawy z oskarżenia prywatnego.

§ 3.

(Ustęp 6 pozycji 73 pruskiej taryfy stemplowej; § 45 austr. ces. rozp. z dnia 15 września 1915 r. austr. Dz. u. p. № 279).

Pełnomocnictwo, podpisane przez dwu lub więcej mocodawców, podlega opłacie stemplowej zasadniczo tyle razy, ilu jest mocodawców.

Opłata jednokrotna wystarcza tylko w takim razie, jeśli mocodawcy udzielili pełnomocnictwa jako współwłaściciele co do majątku wspólnego lub wogóle w sprawie, opartej na jednym i tym samym tytule prawnym.

Również wystarcza opłata jednokrotna przy pełnomocnictwach wymienionych w § 2, podpisanych przez dwu lub więcej oskarżycieli lub obwinionych, a dotyczących jednej i tej samej sprawy.

§ 4.

(Do ustępu a: zdanie ostatnie artykułu 1 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. № 38, poz. 315); do ustępu b: § 34 ustępu c austr. ustawy należnościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50; do ustępu c: § 380 austr. procedury karnej; do ustępu d: punkt 9 art. 16 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r., Dz. P. P. P. № 65, poz. 394).

Nie podlegają opłacie:

- a) pełnomocnictwo, wystawione przez osobę, która pozostaje lub pozostawała w stosunku służbowym, a upoważniające do podjęcia w jej imieniu poborów służbowych lub należności emerytalnej;
- b) oświadczenie pisemne, umieszczone na dokumencie pełnomocnictwa, wydanym adwokatowi lub innej osobie uprawnionej do broniienia spraw cudzych w sądach lub wobec władz administracyjnych — zawierające ustanowienia dalszego pełnomocnika (substytutu) w tej samej sprawie;
- c) pełnomocnictwo, upoważniające do działania w sprawie sądowo-karnej poza przypadkami, przewidzianymi w § 2;
- d) pełnomocnictwa, składane Komisji Rozjemczej dla załatwienia zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi.

III.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

Michalski

321.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych

z dnia 8 maja 1922 r.

w przedmiocie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należnościach) (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315), oraz art. 9

i 12 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. № 65 poz. 391) zarządza się:

I.

Moc obowiązującą przepisów następujących:

1) pozycji 101 I A. lit. b) taryfy należyciowej austriackiej z dnia 13 grudnia 1862 r. (aust. Dz. u. p. № 89), w brzmieniu ustalonym w §§ 12 i 16 austri. ces. rozporządzenia z dnia 28 sierpnia 1916 r. [aust. Dz. u. p. № 281 i w art. 2 (punkt 4) i 3 (ustęp drugi) ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. № 38, poz. 315], o ile powołana pozycja taryfy nie dotyczy przesyłek pocztowych;

2) § 17 austri. ces. rozporządzenia z dnia 28 sierpnia 1916 r. (aust. Dz. u. p. № 281);

3) §§ 1 i 2 rozporządzenia b. Gen. Gubernatora Warszawskiego z dnia 23 marca 1917 r. (Dz. Rozp. b. G. G. W. № 68 poz. 287), o ile dotyczą kwitów bagażowych—w brzmieniu ustalonym w art. 3 (ustęp drugi) ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315), jak również zdania trzeciego punktu 3 § 8, powołanego rozporządzenia—w brzmieniu ustalonym w art. 4 powołanej ustawy z r. 1922;

4) § 43 niemieckiej ustawy stempłowej z wyjątkiem zdania ostatniego, jak również § 49 tejże ustawy w brzmieniu ustalonym w art. 4 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315) rozciąga się niniejszem na cały obszar Rzeczypospolitej.

Dla zakresu opłat stempłowych od dokumentów przewozowych rozciąga się na obszar Rzeczypospolitej moc obowiązującą:

5) §§ 103 i 116 niemieckiej ustawy stempłowej;

6) pruskiego rozporządzenia królewskiego z dnia 26 września 1897 r. (Pr. Zb. Pr. str. 402).

II.

Uchyla się:

a) pozycję 101 I A. lit. b) taryfy należyciowej austriackiej z dnia 13 grudnia 1862 r. (aust. Dz. u. p. № 89) — o ile dotyczy przesyłek pocztowych;

b) ustawę austriacką z dnia 19 lipca 1902 r. (aust. Dz. u. p. № 153);

c) § 14 austri. ces. rozporządzenia z dnia 28 sierpnia 1916 r. (aust. Dz. u. p. № 281);

d) punkt 12 artykułu 17¹ rosyjskiego Zbioru ustaw o opłatach;

e) §§ 1 i 2 rozporządzenia b. Gen. Gubernatora Warszawskiego z dnia 23 marca 1917 r. (Dz. Rozp. b. G. G. W. № 68 poz. 287), — o ile nie dotyczą kwitów bagażowych, oraz wszystkie inne przepisy tego rozporządzenia z wyjątkiem zdania trzeciego punktu 3 § 8;

f) rozporządzenia b. szefa administracji przy Gen. Gubernatorstwie Warszawskim z dnia 6 marca 1918 r. (Dz. Rozp. b. G. G. W. № 108 poz. 458);

g) ustawę niemiecką z dnia 8 kwietnia 1917 r. (Dz. Pr. str. 329);

h) zdanie ostatnie § 43 oraz §§ 44 do 48, 50 i 51 niemieckiej ustawy stempłowej, tudzież pozycję 6 niemieckiej taryfy stempłowej.

Dla zakresu opłat stempłowych od dokumentów przewozowych uchyla się nadto:

i) pozycję 75 taryfy należyciowej austriackiej z dnia 9 lutego 1850 r. (aust. Dz. u. p. № 50);

j) §§ 20 i 21 ustawy austriackiej z dnia 8 marca 1876 r. (aust. Dz. u. p. № 26).

III.

Załączone do niniejszego rozporządzenia „Przepisy w przedmiocie opłat stempłowych od dokumentów przewozowych”, ułożone w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych, ogłasza się jako tekst jednolity postanowień ustawowych (punkt trzeci artykułu 6 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. № 38, poz. 315), zawierający również postanowienia wykonawcze.

Przepisy te obowiązują na całym obszarze Rzeczypospolitej.

IV.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

Michalski

Załącznik do rozp. Min. Skarbu w poroz. z Min. Kolei Żel. z d. 8.V. 1922 r. do poz. 321.

Przepisy w przedmiocie opłat stempłowych od dokumentów przewozowych.

I. Dokumenty przewozowe, dotyczące przewozu kolejaj.

§ 1.

(§ 12 austri. ces. rozp. z dnia 28 sierpnia 1916 r. aust. Dz. u. p. № 281; art. 2 punkt 4 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. № 38, poz. 315).

Kolejowy list przewozowy (art. 55 przepisów przewozowych w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem z dnia 13 czerwca 1921 r. Dz. U. R. P. № 65, poz. 414) podlega opłacie stempłowej w wysokości 50 marek.

Opłacie stempłowej w tej samej kwocie podlega również każdy arkusz dodatkowy (art. 56, ustęp 5 przepisów przewozowych).

Wtórnik (art. 55 ustęp 1 oraz art. 61 ustęp 5 przepisów przewozowych) nie podlega opłacie.

Przepisy powyższe stosują się odpowiednio w przypadkach, w których zamiast listu przewozowego sporządza się innego rodzaju dokument, przeznaczony do towarzyszenia przesyłce kolejowej (np. wykaz co do przesyłki czasopism, przewidziany w punkcie 7 rozdziału VI postanowień taryfowych, wprowadzonych rozporządzeniem z dnia 20 października 1921 r. Dz. U. R. P. № 97, poz. 708).

§ 2.

(§§ 1 i 2 rozporz. b. Gen. Gub. Warsz. z dnia 23 marca 1917 r. Dz. Rozp. b. G. G. W. № 68, poz. 287;

art. 3, ustęp drugi, ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. № 38 poz. 315).

Kolejowy kwit bagażowy (art. 32, ustęp 6, przepisów przewozowych w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 20 października 1921 r. Dz. U. R. P. № 97, poz. 108) podlega opłacie stempłowej w wysokości 20 mk. Opłacie tej podlegają również kwity bagażowe i inne dokumenty przewozowe, wydawane przez kolej co do przesyłek nadzwyczajnych (punkt 5 art. 40, powołanych przepisów przewozowych z 1921 r.) oraz bilety na przewóz mleka (rozporządzenie z dnia 20 grudnia 1921 r. Dz. U. R. P. z 1922 r. № 7, poz. 51).

§ 3.

(§ 43 niem. ustawy stempłowej).

Do uiszczenia opłaty od dokumentów, wymienionych w §§ 1 i 2, jeśli je sporządzono na obszarze Rzeczypospolitej, obowiązany jest nadawca; jeśli dokumenty te wystawiono zagranicą, to do uiszczenia opłaty obowiązany jest odbiorca przesyłki.

Przedsiębiorstwo kolejowe odpowiada za opłatę; o ileby ją uiszcilo, ma regres według swego wyboru przeciw nadawcy lub odbiorcy.

§ 4.

(§ 17 austr. ces. rozp. z dnia 28 sierpnia 1916 r. austr. Dz. u. p. № 281).

Obowiązany do uiszczenia opłaty stempłowej nadawca, względnie odbiorca (ustęp pierwszy §-u 3) winien ją uiszczyć gotówką do rąk przedsiębiorstwa kolejowego, które sumę opłat, pobranych w ciągu miesiąca kalendarzowego, ma wnieść do kasy skarbowej najpóźniej w ciągu trzech miesięcy następnych (np. za styczeń do końca kwietnia), załączając deklarację.

Przedsiębiorstwo kolejowe, do którego rąk opłatę uiszczono, winno stwierdzić przyjęcie opłaty stempłowej na dokumencie przewozowym.

II. Dokumenty przewozowe poza przewozem kolejowym.

§ 5.

(poz. 101 I. A. lit. b. taryfy należnościowej austriackiej z dnia 13 grudnia 1862 r. austr. Dz. u. p. № 89; §§ 12 i 16 austr. ces. rozp. z dn. 28 sierpnia 1916 r., austr. Dz. u. p. № 281; art. 3, ustęp drugi i art. 6 punkt 2 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. № 38 poz. 315).

Listy przewozowe, stwierdzające zawarcie umowy o przewóz nie z przedsiębiorstwem kolejowym ale z przewoźnikiem innego rodzaju, podlegają opłacie stempłowej w wysokości 20 marek.

Dokumenty, posiadające charakter listu przewozowego, a stwierdzające zawarcie umowy o przewóz z instytucją pocztową, nie podlegają opłacie.

§ 6.

(§ 43 niem. ustawy stempłowej).

Do uiszczenia opłaty, określonej w § 5, obowiązani są solidarnie: przewoźnik oraz:

- a) nadawca, o ile chodzi o listy przewozowe sporządzone na obszarze Rzeczypospolitej;

- b) odbiorca przesyłki, o ile chodzi o listy przewozowe, wystawione zagranicą.

§ 7.

(§ 17 austr. ces. rozp. z dn. 28 sierpnia 1916 r. austr. Dz. u. p. № 281; § 108 niem. ustawy stempłowej).

Uiszczenie opłaty, przewidzianej w § 5, następuje za pomocą znaczków stempłowych, które winny być skasowane bądź tekstem listu przewozowego bądź datą przyjęcia przesyłki do przewozu. Dzień i rok mają być wypisane cyframi arabskimi, a miesiąc literami; skasowania należy dokonać atramentem lub ołówkiem atramentowym.

Użycie znaczków stempłowych w sposób inny niż wyżej przepisany stoi narówni z nieuiszczeniem opłaty.

Minister Skarbu może na prośbę przedsiębiorstwa przewozowego zezwolić na uiszczanie gotówką.

III. Postanowienia ogólne.

§ 8.

(§ 77 austr. ustawy należnościowej z dnia 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50).

Zwrotu opłaty stempłowej, uiszczonej nienależnie od dokumentów, wymienionych w §§ 1, 2 i 5 można żądać w ciągu lat trzech od dnia uiszczenia.

§ 9.

(§ 116 niem. ustawy stempłowej).

Przedsiębiorstwa przewozowe mają na żądanie władzy skarbowej zezwolić jej na przejrzenie ksiąg i dokumentów celem sprawdzenia, czy przedsiębiorstwa te przestrzegają przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 10.

(§ 49 niem. ustawy stempłowej; pruskie rozporządzenie królewskie z dn. 26 września 1897 r. Zb. Pr. str. 402; zdanie trzecie punktu 3 § 8 rozp. b. Gen. Gub. Warsz. z dn. 23 marca 1917 r., Dz. Rozp. b. G. G. W. № 68, poz. 287; art. 4 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. № 38, poz. 315).

Przedsiębiorstwo przewozowe ulega w razie niedopełnienia obowiązku uiszczenia opłaty, grzywnie do 25-krotnej wysokości kwoty nieuiszczonej lub uiszczonej po upływie przepisanej terminu.

Grzywnie w tej samej wysokości ulega każda z osób, obowiązanych do uiszczenia, w razie niedopełnienia obowiązku w przypadkach, przewidzianych w pierwszym ustępie § 7.

W obu przypadkach powyższych grzywna nie może wynosić mniej niż 200 marek.

Jeśli kwoty opłat nieuiszczonych nie można oznaczyć, to wymierza się grzywnę w wysokości od 200 do 50.000 marek.

Zastosowanie postanowień powyższych nie uchyla obowiązku uiszczenia opłaty lub jej części, której nieuiszczono.

Winni innego rodzaju naruszeń przepisów niniejszych ulegają grzywnie w wysokości od 200 do 10.000 marek.

§ 11.

(Art. 12 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r., Dz. P. P. P. № 65, poz. 391).

Wymierzenie opłaty (§ 10 ustęp przedostatni) wymierzenie przywiny (§ 12 ustępy 1 do 4 oraz 6) tudzież wydanie decyzji na prośbę o zwrot (§ 8) należą do zakresu działania tych samych władz skarbowych pierwszej instancji, którym są powierzone sprawy opłat stemplowych wogóle.

Właściwość miejscowa określa się w przypadkach, przewidzianych w § 4 oraz w ustępie trzecim § 7, według siedziby przedsiębiorstwa przewozowego, w przypadkach zaś, przewidzianych w ustępie pierwszym § 7 oraz w § 8, według miejsca zamieszkania lub siedziby osoby, obowiązanej do uiszczenia opłaty stemplowej.

Co do przedawnienia prawa Państwa do żądania opłaty oraz co do przedawnienia odpowiedzialności z § 10 (ustępów 1 do 4 oraz 6), jak również co do środków prawnych, stosują się przepisy, obowiązujące w tej mierze co do opłat stemplowych wogóle na tym obszarze, na którym ma siedzibę władza, określona w ustępie poprzednim.

IV. Wejście w życie przepisów niniejszych.

§ 12.

Przepisy niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu i będą stosowane we wszystkich przypadkach, w których w dniu wejścia w życie tych przepisów lub później nastąpi na obszarze Rzeczypospolitej przyjęcie Przesyłki do przewozu lub wydanie przesyłki, pochodzącej z zagranicy.

Minister Skarbu:

Michalski

Minister Kolei Żelaznych:

Ludwik Zagórny-Marynowski

322.

Rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Skarbu

z dnia 8 maja 1922 r.

dla obszaru b. dzielnicy austriackiej w przedmiocie należności stemplowych od niektórych podań, wnoszonych do sądów oraz od zaświadczeń sądowych i notarialnych.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należnościach) Dz. U. R. P. № 38, poz. 315) zarządza się:

§ 1. Podania, wnoszone do sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości, mających siedzibę na obszarze b. dzielnicy austriackiej, niewymienione w taryfie, załączonej do austr. ces. rozporządzenia z dnia

15 września 1915 r. (austr. Dz. u. p. № 279), podlegają zasadniczo należności w kwocie 200 marek od arkusza pierwszego, a 50 marek od każdego arkusza następnego. Opłacie w kwocie 50 mk. podlega też każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania, wniesionego w dwóch lub więcej egzemplarzach. Każdy załącznik do podania podlega należności w kwocie 50 marek bez względu na ilość arkuszy, z których załącznik się składa (pozycja 43 lit. a) 2) austr. taryfy należnościowej z dn. 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. u. p. № 89), w brzmieniu ustalonym w punkcie 3 artykułu 1 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. № 38, poz. 315); uwaga do punktów 1 do 5 oraz punkt 7 tegoż art. 1.

Do podań, wyżej określonych, tudzież do załączników stosują się §§ 2 do 19 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych”, ogłoszonych rozporządzeniem z dnia 8 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 319) tudzież pozycje 8 i 9 taryfy, załączonej do powołanych „Przepisów”.

§ 2. Świadectwa, niewymienione w taryfie, załączonej do austr. ces. rozporządzenia, z dn. 15 września 1915 r., (austr. Dz. u. p. № 279), ani w §§ 3 do 6 niniejszego rozporządzenia, wydawane przez sądy i urzędy wymiaru sprawiedliwości, mające siedzibę na obszarze b. dzielnicy austriackiej, podlegają zasadniczo należności w kwocie 200 marek od arkusza pierwszego oraz 50 marek od każdego arkusza następnego (pozycja 116 lit. a) aa) austr. taryfy należnościowej z dnia 13 grudnia 1862 r., (austr. Dz. u. p. № 89) w brzmieniu ustalonym w punkcie 8 artykułu 1 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315).

Do świadectw tych stosują się §§ 21 do 26 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych”, ogłoszonych rozporządzeniem z dnia 8 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 319).

§ 3. Protesty wekslowe, sporządzone na obszarze b. dzielnicy austriackiej, podlegają należności w kwocie 20 marek (pozycja 116 lit. g austr. taryfy należnościowej z dn. 13 grudnia 1862 r., (austr. Dz. u. p. № 89), w brzmieniu ustalonym w art. 3, ustępie drugim, ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r., (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315).

§ 4. Poświadczenia własnoręczności podpisów, dokonane na obszarze b. dzielnicy austriackiej—bez względu na to, czy podpisy są umieszczone na dokumencie tabularnym czy na piśmie innego rodzaju—podlegają należności w kwocie:

- a) 200 marek od każdego podpisu w razie poświadczenia sądowego;
- b) 20 marek od każdego podpisu w razie poświadczenia notarialnego (poz. 66 lit. b austr. taryfy należnościowej z dnia 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. u. p. № 89); § 1 ustawy austr. z dn. 25 lipca 1871 r., (austr. Dz. u. p. № 1 z 1872 r.); § 9 lit. b. austr. ces. rozp. z dn. 28 sierpnia 1916 r., (austr. Dz. u. p. № 281); art. 31 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14, poz. 145); art. 74 ustawy z dnia 17 marca